

βάλλοι εκτεταμένοι τὸν παρέχουν τροφήν καὶ προσφυγὴν κατοικίαν. Εἰς τὴν Σιβηρίαν καὶ ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Κασπίας θαλάσσης διατρίβει παμπληθεῖ· ὡς ἄλλα ὁμοῦς ἐνυδρα πτηνά, ἔχει μεταναστευτικὸν ἦθος.

Πρῶτος ὢν καὶ ἀβλαβής, καθίσταται, μ' ὄλον τοῦτο, διὰ τῆς μωδου; αὐτοῦ ἰσχύος φοβεροῦ· ἐξήρως ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὅταν ἡ χρεῖα τὸ καλέσῃ· συμβαίνει δέ, ὑπερασπιζόμενος τὰ νεογνά του, καὶ ζῶα καὶ τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν νὰ καταπολεμήσῃ.

Ἡ Κύκνος κάμνει τὴν φωλεάν αὐτῆς ἀναμείσον καλάμων, ἢ λυγαρεῶν, πλησίον τοῦ ὕδατος, καὶ πολλάκις ἐπὶ τινος ρησιδίου· συνίσταται δὲ ἀπὸ κλάδους, μὲ πτερὰ ἐσωθεν φορεμένους· τὰ αὐτὰ εἶναι τὸν ἀριθμὸν ἕξ ἢ ὀκτώ. Οἱ δὲ νεοσσοὶ ἔχουν ψαρωπά μελάγχροια πτερὰ, τὰ ὁποῖα δὲν γίνονται κατάλευκα εἰμὴ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρίτου χρόνου. Τοῦ ἀρρένος τὸ μῆκος ὑπερβαίνει δύο πήχεις, ἢ δ' ἕκτασις τῶν πτερυγῶν εἶναι σχεδὸν τέσσαρες· ζυγιάζει δὲ ὀκτὼ ἕως δέκα ὀκαδας. Ὁ Κύκνος εἶναι μακροβιώτατος, γινόμενος πολλάκις ἄλλοι παρὰ τριακονταετής.

Τὸν ἡμερον Κύκνον διακρίνει ἀπὸ τὸν Ἄγριον ὄχι μόνον τὸ ἀνώτερον αὐτοῦ μέγεθος, ἀλλὰ καὶ τὸ χρυσοκόκκινον τοῦ ῥάμφους χρῶμα. Χαρακτηριστικὰ δὲ ἀμφοτέρων εἶναι τὸ ἔσχατον μῆκος τοῦ τραχήλου, τὸ ὠοειδὲς σχῆμα τῶν μυκτήρων, οἷτινες εἶναι τοποθετημένοι περὶ τὸ μέσον τοῦ ῥάμφους, ἢ γυμνότης τῶν παρεῶν, τὸ ἴσον ἀναταχθὸς τοῦ ῥάμφους πλάτος, τὸ εἰς τὴν βάσιν μέγα βάθος τοῦ ὀργάνου αὐτοῦ, καὶ ἡ παρακολῶ ὀλίγη τοποθεσία τῶν μυρῶν. Τρώγον δὲ τὰ πτηνὰ ταῦτα κυρίως μὲν ἐνυδρα φρούτα, τῶν ὁποίων τὰς ῥίζας φθάνουν διὰ τῶν μακρῶν τραχήλων· προσέτι δὲ βατραχοῦς καὶ διάφορα ἕντομα, ἀλλ' ὄχι ποτὲ ὄψαρια.

Ὁ ὄρατος χροῦς, ὁ τοσοῦτον ἐχτιμώμενος, εἶναι τὸ ὑπέροχον ὄλιγος τῆς ὑποκάτω ἐπιφανείας τοῦ σώματος καὶ τοῦ τραχήλου· εὐρίσκειται δὲ κ' ἐπὶ τῶν νεῶν, πλὴν ἀραιότερος. Ζῶντος τοῦ πτηνοῦ, διαμῆναι ἀφανής, ἐπειδὴ καλύπτουν αὐτὸν τὰ ἔξωθεν μεγάλα καὶ πυκνὰ πτερὰ.

Ἐμυθολογεῖτο ποτὲ, ὅτι ἀποθνήσκων ὁ Κύκνος ἐβάλλε θελκτικὸν τι ἄσμα· ἀλλ' ἴσως, καθὼς ἄλλοι πολλοί, ἔχει καὶ ὁ ποιητικὸς οὗτος μῦθος βάσιν τινά· διότι τοῦ Κύκνου ἡ φωνὴ εἶναι σιγανή, μαλακὴ, καὶ γοερά, ἐξερχομένη δ' ἀπὸ πλήθους συνηγμένα, προσβάλλει εἰς τὴν ἀκοήν ἰδιαιτότητα.

Ομοῦ καταφρονεῖται τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα, ἐκεῖ ἄραγε εἶναι τρόπος νὰ ὑπάρχωσι καλοὶ διδάσκαλοι;

ΔΙΚΑΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ.

ΛΟΓΑΡΙΑΣΕ, —λέγει ὁ σοφὸς Φραγκλῖνος, — ὅσα χρεωστεῖς, καὶ ὅσα σὲ χρεωστοῦνται, ἔλειπα οὕτως, καὶ πλεῖρον, ὅσον τάχιστα. Καταγίνε ἐπιμελῶς εἰς τὸ ἔργον σου· ἔσο οἰκονομικώτατος· ἀπόβαλλε πᾶσαν ὑπερηφανίαν· δίδου πιστῶς εἰς ὅλα τὰ θρησκευτικὰ σου καθήκοντα, προσευχομένης ἐγκαρδίως ἐσπέρως καὶ πρωί, συγχάζων εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὰς Κυριακάς, ἔ πράττων εἰς ἄλλους ὅ,τι θελεῖς νὰ πράττωσιν ἄλλοι τρὸς σέ. Ἄν δὲν ἔχης νὰ βοήθῃς τοὺς πτωχοὺς, κάμνε δι' αὐτοὺς ὅ,τι ἄλλο δύνασαι, καὶ κάμνε το ἰατρῶς· ἀλλ' ἐάν ἔχης, βοήθει πάντοτε τοὺς τεινῆτας καὶ τοὺς ἀναξίως δυστυχοῦντας. Τὴν ὁδὸν ταύτην βιάδιζε δι' ἑπτὰ χρόνους μ' ἐπιμέλειαν καὶ εὐκρίνειαν, καὶ, ἂν δὲν εὐτυχῆσης, λθὲ εἰς ἐμέ, ἔ ὑπόσχομαι νὰ πληρώσω τὰ χρεῖά σου.

ΤΑ βιβλία εἶναι ἀποθήκαι ἀσφαλεῖς, αἰνίτες ἐμποροῦν μὲν νὰ παραμεληθῶσιν ἢ νὰ λησμονηθῶσιν πρὸς καιρὸν, ἀλλ' ὅταν πάλιν ἀνοιχθῶσι, ταῖν μεταδίδουν τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν. Τὰ εἰς τὴν μνήμην ἀποταμιεύμενα, ἀφοῦ μίαν φοράν ἐξέλθωσι, πλέον δὲν ἐπανέρχονται. Ἡ ἐγγραφοῦ μάθησις εἶναι φωστὴρ ἀπλανῆς, ὅστις, ἀφοῦ περῶσῃ τὸ νέφος τοῦ ὁποῖον αὐτὸν ἔκρυπτε, λάμπει ἐκ νέου εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θέσιν. Ἡ παράδοσις δὲν εἶναι εἰμὴ μετέωρον, τὸ ὁποῖον, ἂν ἀλαξέσῃ, δὲν δύναται πλέον νὰ μεταναφθῇ.

Ὁ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ φέρει μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν κόσμον τὴν διάθεσιν τοῦ σπουδαστηρίου, καὶ, κινούμενος ἀπὸ ζήλον ἀγαθοποιίας, διατηρεῖ τὸν φόβον κακοποιίας. Εἶναι πλούσιος ἢ πτωχός, χωρὶς ἐλαφρον εἰς πλοῦτη ἢ δυσπαρέσκειαν εἰς πενίαν· μετέχει ἀπὸ ἡδονῆν μὲ ἐγκράτειαν, καὶ ἀπολαμβάνει τιμὰς μὲ ταπεινοφροσύνην. Διαβαίνει ἀμίαντος κόσμον γεμολωμένον, καὶ μεταξὺ τῶν διαδοχῶν καλοῦ καὶ καχοῦ ἔχει τὴν καρδίαν αὐτοῦ προσηλωμένην ἐκεῖ μόνον, ὅπου χαρὰ ἀληθεῖς ἐμποροῦν νὰ εὐρεθῶσι.

Ὅστις θελεῖ νὰ ζῇ εὐχαριστημένος, ἄς μὴ προσπαθῇ τόσον ν' αὐξάνῃ τὴν περιουσίαν τε, ὅσον νὰ μετριάσῃ τὰς ἐπιθυμίας του.

ἩΘΕΛΕΝ εἶσθαι μέγα βδέλυγμα νὰ βάλῃ τις θεῖαφιον εἰς τὸ θυμιάμα, τὸ ὁποῖον προσφέρει εἰς τὸν Θεόν. Αἱ προσευχαὶ εἶναι τὸ θυμιάμα σας, καὶ οἱ τοῦ νοῦς διασπασμοί, ὅταν προσεύχεσθε, εἶναι θεῖαφιον, βρωμοῦν εἰς τοὺς μυκτῆρας τοῦ Θεοῦ.—ΧΡΗΣΟΣΤΟΜΟΣ.